

Talent od Světloňoše

Anna Šochová

<http://koste.unas.cz/>

Konvice vypískla. Martina s povzdechem stáhla plyn a zalila kafata. Nic proti návštěvám, ale ráno ji čeká drsná šichta. Venku skoro neprší, takže by se už snad mohli zvednout. Nic proti Lucce, ale všeho s mírou: aspoň jednou za dva měsíce by se mohla strefit s takovýmhle mejdanem do dne, kdy se ráno nevstává. Kdy Martina nevstává. Nadechla se, roztáhla koutky společenským úsměvem a podnos přemístila k debatnímu kroužku. Mezitím došlo na vtipy, těmi tyhle sedánky končívají. Plna nadějí vlezla do kouta.

Ale ne, kam se to zas otočilo? Kluci začali o duchaření na koleji! Martina otráveně pozorovala, jak holky střídavě pískají a opětně se vinou k ramenatým mladíkům. Copak Lucka, ta citlivka hned na všechno skáče, ale medička s filosofkou?! Janino: I ty, Brute?!

Petra prohlásila, že by se strašlivě bála! Zvládla přitom výraz neviňátka z první obecné, takže Martina jenom počítala vteřiny, než klukům dojde, jak bezva nápad je přepadnul. Při odnášení hrnků tiše upozornila Lucku, že je po jedenácté.

"Martí, nekaž mi to, už jenom chvilku, jó?"

Pokrčila rameny. Nemělo cenu dělat dusno, i když třeba Stáňa odvedle by byla schopná vyrazit kdykoliv kohokoliv. Jenže ty, milá Martinko, nejsi Stáňa a spolubydlící to SNAD připomeneš jemně a navrch až zítra. Lucinka vykulí očička a celá zděšená začne lamentovat, že se jí to přece mělo říct, že to tak nemyslela a už nikdy...

To ale nebylo všechno. Než Martina seskládala nádobí do umývadla, stačila na ni Lucka prásknout, že o seancích něco ví. Že tehdy nedržela zobák! Jedinkrát se odvázala při oslavě a teď na ni koukají jak na emzáka! Jen kvůli babiččiným historkám. Aspoň, že Jana mlčí. Jediná osoba, se kterou si Martina může pokecat.

"Nepovídej, určitě si něco pamatuješ..."

Nemělo cenu se bránit. Už zhasli, zapálili svíčku, slezli se ke stolku. Museli klečat na zemi. Konferenčák byl jako dlaň, s křesly a židlemi by k němu sedm lidí našlapal jen lis. Aspoň nemůžou sami stolem klepat, smířila se Martina s osudem.

Ještě při prvních větách doufala, že to vzdá pro obecnou pitomost a hihňání. Zvláště Lucka byla celá pryč a pořád upozorňovala na svou bezbrannost. Petra jí

nemohla stačit. Potom se otevřely dveře k záchodu. Pomaličku, s dlouhým jemným skřípěním a zadrnčením skla.

Všechno ztichlo. Martině za krkem studeně zavanulo. Cítila jednotlivé vlasy, jak vstávají a ježí se na kůži. Vždyť ty dveře ještě zamáčkla, aby právě tohle neprovedly! Sousední ruce, které držela, studily. Běhá ten mráz po zádech i ostatním?

Buď slušná a uctivá, když duchy voláš. Nikdy zbytečně, zazněl z dálky babiččin hlas. Což právě nedodržela, takže bude průser.

"Duchu, jsi tady?"

Bum. Stolek se zvedl kolmo vzhůru! Spadl tak rychle, že spojené prsty zůstaly ve vzduchu. A do háje, pochopila Martina. Podle tváří okolo nebyla sama. Samozřejmě je nenapadla žádná otázka, takže milý duch si krátil čas vláním záclon, protahováním plamínku svíčky až k lustru a cinkáním hrnečků v kuchyni. Lucka polykala, oči skoro ve vlasech, ostatní je cudně klopili. Báli se vidět i strach kolem. Určitě si právě sugerovali jakékoliv rozumové vysvětlení a vši silou drželi svěrače.

I Martině bylo blbě. Co dál? Musí někoho vyvolat jmenovitě. Děda! To je ono, taky to prý trochu zkoušel, bude mít pochopení. Dědo, dědečku, vid', že jo?

Duch dědu znal, dokonce mu přenechal místo. Martina uctivě poděkovala, poslala ho pryč a teď zase nevěděla, co s dědou. Byl zatím mírný, ale Martině se zdálo, že jí co nejdřív zakroučí uchem, jako když odmítala jíst jeho houbovou smaženici. Nábytek začínal praskat a lupat.

"Dědečku, tady Petra byla u kartářky. Splní se ta předpověď?"

Klep.

"Neber si mě do huby, nechci s tím nic mít!" Petra skoro štěkala. "Co si to dovoluješ?!"

Zdeněk do Petry strčil a něco zamumlal. Načuřená studentka sklapla pusku dřív, než z ní vylítlo cosi, co by Martinu mohlo naštvat opravdu naostro. Přesto Petřino vyštěknutí sebralo Martině veškerou chuť na společnost. Už to chtěla jenom nějak ustát, protože kdo odnese dráždění duchů? Přece ten, kdo seanci řídí.

"Dopadnou všem zkoušky dobře?"

Ticho.

"Už toho nech, není to sranda," ozval se Zdeněk.

"Nevstávejte! Musíme ducha odvolat, nebo tu zůstane! Chtěli jste to, tak jste si měli něco vymyslet sami. Snad jste vám ta inteligence na pár otázek stačí, ne?"

Otrnulo jim, už chtěli pryč. Najednou! Jen Jana koukala jakžtakž omluvně. Martina zaútočila na nejslabší článek:

"Lucko, ty se tu s tím nebudeš bát? Klidně to na tebe hodím."

Sice nejdřív váhala, jestli se nemá přidat k sympatičtější většině, ale strašidel se bála víc. A takhle ostrou Martinu ještě nepamatovala. Přece jen dostala kámoše zpátky a Martina ducha odvolala. Cítila se mizerně, zase dosáhla stylu "za dobrotu na žebrotu".

Odvraceli hlavy, mleli o tyátru, ale hlavně se snažili rychle vypadnout. Což vlastně nebyl až tak blbý výsledek. Brzy byl pokoj prázdný. Lucina s nimi sešla ke vchodu, kdyby už někdo zamkl. Udělala jsem ze sebe pěkného vola, kála se Martina, ale spokojeně rozestlala a zalezla do postele.

Podle mrsknutí klíčem na stůl se dole něco stalo. Asi ještě vykecávali u dveří, protože Lucčin příchod Martinu probudil.

"Jéžiš, ty jsi spala? Promiň, ale já jsem tak nešťastná!"

Večerou tedy ještě nebyl konec. Tři čtvrti na dvanáct a zlomený srdíčko, bezva kombinace. Vyplývaly dvě možnosti: Buď bude Lucina běhat po bytě, vzdychat a nechtěně mlátit věcmi, nebo Martina opět posílí svůj statut hodného blbečka. Vždy vyslechne a útěšně promluví...

Útěšně promluvila, doporučila horký čaj, zalézt pod peřinu a potmě odhalit rány v hrudníku. Povedlo se. Do Martina usínání žbrblalo žalování na Petru, že je s Mírou nenechala o samotě a pořád okecávala, jak se prej bojí parkem na kolej, až ji všichni kluci museli doprovodit a že opravdu celá parta jdou, protože bydlejí spolu...

"Neřvi, nebo tě zabiju... Děvko! Drž, svině! "

Zápas ve tmě, hekání, steny. Bolestný tlak mezi nohama. Strach. Dole uvnitř se nějak trhá a povoluje, krev teple vytéká. Studená země, větvíčka bodající do stehna. Rytmicky, znova a znova. Smrad z piv a ještě něčeho, tíha jak od kamenného kvádrů. Teprve teď vědomí otupuje po ranách. Bezmoc, ponížení, co s tím? Radši se taky vsáknout do země a víc nevědět...

Martina zírala do tmy. Pomaličku poznávala nábytek. Bdění ve vlnách smývalo bolest na temeni a spánku, uvolnilo krk. Zbyl chlad obnaženého těla. Díkybohu, je doma! Pod dekou, v teplíčku, kde volně dýchá! Musela na záchod a omýt zpocené obličej. Lucka spala, dokonce hodně spokojeně. Martina mrkla na budík, jedna pryč. Příšerná noc, honem spát! Lucka se najednou spokojeně protáhla a zřetelně zamumlala:

"Máš to, potvoro!"

To se jí ale povedl hnusnej vtip! No, alespoň, že Lucině to duchaření nezblblo noc, to by teprv bylo něco. Martina neštěstí nezaspala, ale motala se jak po flámu. Jenom, než vypadla z bytu na chodbu, trvalo to věčnost. No nic, ostrý pochod Apolinářskou nahoru to zlomí. Buď padnu nebo přežiju všechno, těšila se. Cestou k výtahu viděla otevřené dveře devítky.

"Paní Horáková, jste v pořádku?"

Šťouchla do dveří. I kdyby vyšla do společné koupelny na chodbě, Dveře by si zavřela. Tohle se tu nestává. Martina si odechla, když z nitra bytu zaslechla hlas:

"Jste to vy, slečno? Pojdte sem!"

Vlídnosti jako břitva nemohla odolat. Prošla chodbičkou do obýváku. Pro tu ženskou snad neexistovala noc anebo zastýlala už dávno před svítáním. Seděla tady u rozložených karet, něco nad nimi držela, kývalo se to dokola a do stran... Ty huso, uvědomila si Martina, vždyť Horáková jenom normálně věští s kyvadlem! Slyšela o tom, samozřejmě, ale netušila, že mají takovouhle vědmu přímo na patře a uprostřed Prahy k tomu.

"Nechcete mi něco říct?!"

Určitě slyšela Lucku s partou na chodbě. Nejspíš bez zábran kecali a dodávali si odvalu. Chytří jak opice a zásadně se chovají jako blbci!

"Moc mě mrzí, jestli vás rušili..."

"Slyšela jsem o duchovi, který hýbal předměty. To médium jste vy? Čekejte hodně nepříjemností, děvenko, když si hrajete s takovými silami! Vytáhněte jednu kartu... Levou přece, ženská! Takovej diletant a leze do téhle sféry... No ovšem. Zlo povstalo do kruhu kolem vás, nikomu nepřinesete nic dobrého. Ach Bože, tohle není dobré, to nevypadá... Tak běžte, běžte už, kam šlápnete, sto roků tráva neporoste!"

Odmávla Martinu jak výpravčí vlak, dál rozkládala a otáčela karty, mračila se a drmolila. Martině setkání dodalo elánu, že by se nejradši otočila, zalezla do postele a předstírala, že co nevidí, přestalo být. Chápala, že tahle paní moc dobře ví, o čem si žbrblá. Pěkně to celé Martinka zvorala, jen co je pravda. Samozřejmě to tušila a radost neměla. Vynadání od Horákové brala i s kapkou ukřivdění. Jako by neměla nahnáno i bez takovýchhle proslovů!

Hola hola, práce volá! Šichta s příjmy a lítáním po vyšetřeních. Se začínající chřipkou určitě některá kolegyně mamina zavolá, že má paragraf. Zkrátka naprosto báječné úterý, jako když vyšije, lákala se Martina k rychlejší chůzi ke klinice. Karlovkou to už vzala sprintem, protože ani drsnácký pojaté popohánění nezabralo a stíhala jen tak tak.

O půl druhé Martina konečně infiltrovala na sesternu a měla pocit, že se chodbou sune už jako dost rozpukané želé. Sotva držela pohromadě, jazyk až na vestě. Podle stavu obou kolegyň, sesypaných do křesel odhadla, že dostaly do těla všechny stejně. Staniční Růženka právě telefonovala a sestry si demonstrativně zacpávaly uši, aby radši nerozuměly.

"Tak to začalo, můžeme se těšit. Dana už paragraf má a Heleně odpadla babička. Ivča dvě noční odslouží, ale sobotu a neděli ještě neví. Nikde nikoho nepůjčej', jsou na tom stejně. Martino, můžeš zítra vzít desítku? Marja musí na to vyšetření s klukem. Dám ti i čtvrtěční noc, ráno nám pomůže Lucka."

Osazenstvo vyčerpaně přikyvovalo a bylo rádo, že dýchá. Nejhorší zabíračku měly za sebou. Dvanáct nových dětí! Zítra půjdou domů nanejvýš dvě, takže čtvrtek bude pohoda i s příjmy. Víc, jak pět, jich být nemůže. Trochu ožily, když se jim do truchlivých myšlenek veškrábalo hučení a rachtání výtahu. Přicházela nová směna. Korpulentní Marja vrazila na sesternu ještě v civilu a teatrálně spráskla ruce:

"Teda, holky, nepřehnalyste nějak tu pracovitost? Kam se kouknu, všecko plný! Hele, dejte si, já tušila, že se kalorie hoděj'!"

Marja milovala sladké, obzvláště při zdejších záchvatech hubnutí. Nikdy jí nechutnalo víc a líp, než když se holky bičovaly a počítaly kalorie. Nyní rozbalila náklad zákusků na veletácku a mateřsky se pokochala blaženými výrazy mlsajících. Upozornila Martinu na obílenou špičku nosu. Lucka se zatím v šatně převlékla a podle toho, jak jí to trvalo, si nejspíš vymenila několikero uniforem. Užasla a naprosto ujetým tónem hlasu obdivovala, kolik že toho musely zvládnout! Veškeré papíry své půlky měla hotové. A proč jí prý něco Martinka nenechala?

"Tak abys neřekla, Luci, že jsi nevyužitá, udělej kafe, my se nemůžem ani hnout," řekla od telefonu Růženka. Potom se otočila k Martině a mnohem vlídněji, ba skoro soucitně, ji oslovila:

"Hele, Marti, předej Marje pokoje a skoč pro Karlíka, už má psychologii hotovou. Klidně se nejdřív rovnou převleč, ať se potom nemačkáme v šatně."

"On je vzhůru?! Vždyť má spát!"

Luciino zděšení holky rozesmálo. S d'áblíkem Kájou nebylo nikdy lehké pořízení. Martina vyběhla v uniformě, tolik nespěchala. Stejně potřebovala dát dvěma dětem prášky přesně na druhou, to se přesně stihne vrátit. Nebo později, vždyť je to fuk.

Karlík byl ve třech a půl letech hubeňoučký a křehký jako skřítek. Věčně roz dováděný s nevyčerpatelnou energií. Všem lezl na nervy, ale Martina s ním vycházela dobře. Když vydržel hopsat jen po zemi a vynechal strop, dokonce ho při poledním klidu odměňovala pohádkou.

Martina převzala kluka i s papíry a u schodů ho bez ptaní vzala do náruče. Báł se všech točených schodišť a teď vděčně položil tlapky kolem jejího krku. Myšáček Karlíček, takhle byl k sežrání. Utahaný, s hlavičkou na Martině rameni skoro usínal. Pohládila ho aspoň tváří, když měla plné ruce.

"Zatr...!"

Došlápla do prázdna. Tyhle schody přece zná?! Chňapla po zábradlí. Děcko! Chránila je levačkou a tiskla k sobě. Ještě v letu věděla, že malej bude v pohodě. Zvedla koleno, stočila se na bok. Sláva! Chytla tyčku, trhlo jí to ramenem, rána do zadku... Jau! Sjela po třech schodech – a klid.

Sukně jí zůstaly u pasu, visela na šprušli jako šimpanz, horká vlna od kotníku zvedala žaludek. Kluk jenom heknul a martině to vehnalo slzy do očí. Měla chuť se hystericky smát i brečet. Vůbec Karlíka nepotloukla! Zhluboka prodýchávala bolest. Už se jí opřela do žaludku, martině se udělalo mdlo. Proč nikdo nevystřčil hlavu? Psycholožka třískala do stroje, jinak se kolem nic nepohnulo. Konečně mohla mluvit.

"Šmudlíku, tys mi dal! Sedni tady, mrknu na nohu."

"Bolí?"

Vyděšený hláseček Martinu vzpamatoval úplně. Usmála se, opatrně sunula prsty po kotníku. Zaplaťpánbu, že neposlechla staniční a nešla sem v civilu! Sice tahala šněrovací kotníkovky jako jediná z oddělení, ale věděla, proč. Přinejmenším aspoň teď. Zadek ovšem bude bolet mnohem víc, až se rozleží. Pořádně si utáhla tkaničky, aby došla zbytek.

"Hele, Kájo, nikomu to neříkej, platí? Teď pomalinku slezeme, ty můžeš pozpátku. Já tě budu hlídat, ale taky musím opatrně. Bude to dobrý, neboj."

Karlík se projevil jako silný muž. Statečně se držel zábradlí a pomáhal Martině víc, než by čekala. Společně posbírali papíry, pomalu slezli z podkroví na široké schodiště. Zvládli přesun dvorem a Martina bleskově zapadla na vyšetřovnu, aby kotník ovázala.

"Co ti tak trvalo?"

Zkušené Marje nic líčit nemusela. Jen mrkla a rovnou vytáhla elastické obinadlo.

"Nechtělo by to škrobák?"

"Ne, Marjuš, neboj. Tenhle je zvyklej od mladickýho lyžování. Za tři dny je v normálu, vážně."

"Stařeno jedna! V jednadvaceti máš ještě nudli u nosu a kecáš o uprchlým mládí! Tady si vezmi octan a padej ležet! Nebyl by lepší taxík?"

"Na Slupi se přece můžu dokutálet, je to z vršku."

"Srandičky, jop? To ti fakt prdlaš schází. Tak, nožka jako strunka, s tímhle dojdeš kamkoliv."

Poděkovala a šla se snažit. Dolezla, doplazila se, dofuněla, zpocená jako myš. To blaho obkladu! Poslechla Marju a plácla sebou do peřin, obložená časopisy.

Všechno je jinak! Ta hrůza vědění! Bolest, srdce na kusy, oči v mlze... Musím to říct! Musím varovat! Tolik pálí... Ó Bože, nikdy jsem nemyslela, že něco takovýho přijde a že to potkám... Jsi můj pastýř, nebudu se báti jíti údolím smrti... Ochraň... Bestie vyrostete... Krev, krev!

Martina vytřeštila oči. Řízlo do nich světlo, otevřenými ústy ještě lapala po dechu. Pravičkou si bezmyšlenkovitě masírovala levé rameno a paži, kde ještě doznívaly palčivé vlny žhavé lávy. Srdce měla veliké, horké a ještě cítila, jak se chvěje. Nebuší, jen zachvívá. Neschopné stahu, neschopné vypudit krev. Vždyť umřu?!

Konečně. Martina si roztřesenými prsty nahmatala rychlý pulz a tamto ji opustilo jak spláchnuté sprchou. Bylo to zas její srdce, její tělo, bolavé jen od modřin a kotníku. Báječná úleva! Bum bum.

Hrklo v ní. To nebylo srdce! Někdo sice zaklepal celkem normálně, ale neslo se to přes další zavřené dveře, jako kdyby vystřelil uvnitř kostela. Má vstát? Klepalo to znovu, teď bez dozvuků. Martina nevydržela dělat mrtvého brouka, natáhla si svetr - a podívejme, Lucčin Mirek! Nechal si tu igelitku se skripty a půjčenou knížkou.

"Hele, podívej se sám, včera jste tady přetahovali nábytek, já nikde nepolezu."

Prostě se otočila a vlezla do postele zpátky. Vypadal docela zoufale, tudíž mu dovolila, aby uvařil kafe a vylíčil své strasti. Dala mu číslo na oddělení, ať zavolá ještě Lucce a vyslechla líčení, kterak se Zdeněk před kolejí porval s nějakým ožralou. Potom odešel a Martina se už dostala k časopiseckým drbům z nejlepší společnosti a spokojeně užívala zbytku dne.

Středa byla jako sen. Zdlouhavý a úmorný, Karlík dokonce Martinu rozhodil, že na něj málem vyjela. Zpracovávání vizity znamenalo úlevu delšího sezení. Dokud pro změnu nezaprotestoval zadek. Staniční Růženka sice občas podezíravě koukla na Martinu ovázanou nohu, ale pokud nad ní Martina mávala rukou, její věc. A blbost, protože skřípala zuby několikrát za den.

První půlhodina, kterou vyfasovala navíc, se snad pro Martinu zformovala přímo v nebi. Lucinka totiž usadila Martinku u telefonku, podložila nožičku polštářkem a mluvila ve zdobnělinkách. Odmítla pomoc s přípravou svačiny a zaplavila Martinu soucitem a útrpností, až se v ní začala topit jako v sirupu. Brr. Radši přece jen vstala a sváču rozdávaly společně.

U jídelny zazvonil telefon, Martina zrovna šla kolem, takže chňapla po sluchátku a zvedla.

"Mirku ahó! Ne, zapoměla jsem. Chceš ji k telefonu? Dobře, zítra... Počkej!"

Zachytila podezíravý Luciin pohled. Kruci, ten blbeček zavěsil a ona má vysvětlovat? Pokrčila rameny.

"Včera se ti nedovolal, hledá igelitku s knížkama, víš? Zítra večer se staví. Pozdravuje tě, musel běžet."

"Že volal zrovna tobě?!"

A bylo po zdobnělinách. Chlad číšel odevšad. I kliky se rázem tvářily nepřátelsky. Martina to nechala plavat, jsou důležitější věci. Po svačině oddělení zaplavily rodičovské návštěvy a podle nepsaných zákonů nacpaly nejmenší děti všemi sladkostmi, co mohly sehnat. Martina se vůbec nedivila, když Lucka ukřivděně táhla hromadou prádla.

"Už druhá postel! Tvýho Karlíka taky nacpali šlehačkou, leze mu to i ušima!"

Někdy jsou rodičové k zulíbání. Musejí předvádět lásku a péči, ačkoliv toho svištíka už zítra dostanou domů. Konečně se přihnala Marja, produsala pokoje a domluvila několika milujícím hříšníkům. Proti váze jejích argumentů a osobnosti si ani nejzatvrzelejší rodičové neodvažovali remcat. Zbyl čas na předávání služby u kafe.

"Hele, co tam dole máte za malér? Někdo vám umřel na ubytovně, víte to?"

Martině zaskočilo, ale Lucka se nahrbila, schoulila do křesla a zarmouceně přikyvovala. Asi ji to dost rozhodilo, protože žmoulala kapesník a měla brekot na krajíčku.

"Chudák paní Horáková, jednou mi dala lístek na balet. Správcová řekla, že to byl infarkt, netrpěla. Prý včera odpoledne, našli ji až ráno. Celou noc tam byla mrtvola!"

"Dáša Horáková z gyndy?! Neblbni, vždyť jí bylo těsně přes čtyřicet!"

Po Martiných zádech pochodoval mráz. Včera ráno přece vykládala karty, vypadala normálně... Podívala se na Lucinu skoro s odporem. Chtělo se jí zvracet ještě víc, než Karlíkovi. Ty její tyátry! Paní Horákovou skoro špiní. Martina stihla odvrátit oči dřív, než se Lucka napřímila:

"Jé, ona přece měla taky dekret, i ten byt je ubytovna. Co když nám ho nabídnou?! Byt po mrtvole, já bych se tak bála...!"

"Ale Lucko, to vám naprosto nehrozí. Stáňa s Jarmilou přece bydlí v menším kamrlíku. Kdybys nepřišla ty, dali už Jarmilu k Martině. Možná je přestěhujou obě, jestli se Jarka do ledna nevdá. Mají v bytě hroznou plíseň."

Martině byla škatulata se stěhováním ukradená. Vzpomněla na divnou včerejší bolest srdce. Co když to bylo ono?! Co když vědma nějak dávala vědět... Co to bylo za slova? Volala o pomoc? Marja ji soucitně pohládila po rameni.

"Nechceš si jít lehnout? Ten kotník dostal zabrat, co? Jsi jako smrt..."

"A sto roků za mnou tráva neporoste... To nic, díky Marjo, musím domů. Mějte se, holky."

Mohla si klidně hodit korunou, obě cesty ke Slupi měly svoje. Rozhodla se pro Albertovské schody. Na rohu je večerka, doma prázdno ve špajzu. Jak znala Lucku, vyběhla před odpolední zbytek zásob. Když má hlad, nekouká, čí co je.

Martina sestupovala dlouhými schody pomalu, hlavu plnou včerejšího zážitku. Ta divná hrůza, byla to vážně paní H.? Jako kdyby ji chtěla varovat, že něco hrozného odhalila... Schody se zatím zaplnily študáky. Sakra, uvědomila si Martina, nějak moc dumala a je daleko od zábradlí!

Sotva k němu zamířila, dostala báglem. Zapotácela se, další šťouchanec ji skoro srazil. Blbouni, jsou jako slepí! Naštěstí chytla tyč, jako by zábradlí někdo nahnul, otočila se a hleděla vzhůru. Proti bláznům, valícím se lavinovitě dolů. Honem, honem, křik, smích, nadávky. Nevníмали ji. Neuhýbali ani pohledem. Je to možný? Vždyť pro ně naprosto neexistuje! Další rány, zaklení. Do čeho prý strčili? Martina uhýbala, víc nebyla schopná. Copak je vzduch?!

Krucinál, jindy na ni pokřikovali, hvízdali, přelítli očima postavu. Tiskla se k zábradlí a polykala slzy. Pokořila ji naprostá bezmoc, lhostejnost a bodání v kotníku. Právě poznala, že je NIC. Roztřásla se jako osika, sotva sešla dolů. Navzdory chladu musela sedět skoro půl hodiny na podezdívce plotu u křižovatky. Ten pondělní sen, co když se taky stal?! Zase slyšela kartářku. Proč si právě na tohle vzpomněla? Sto roků ani tráva neporoste... Strach Martinu zmrazil jako švihnutím. Ztuhla, zděšená příčinou. Roznáší prokletí?!

Nesmysl! Na konci milénia takové hlouposti. Rázně si nařídila vstát. Kotník hodlal statečně vydržet a křižovatka byla úplně volná. S nákupem to radši nepřeháněla, aby končetině optimismus vydržel a docela ulehčeně spěchala k domovu. Spokojeně chválila hodnou nožičku a strčila do lítaček, když blízko zavřeštěla kočka. Postavila nákup za dveře a vyšla ven. Na popelnici o kus výš ve svahu se ježilo mourovaté stvoření a ječelo nahoru do uličky. Auto?!

Prokristapána, co je to za vola? Chrápe nebo co? Červené auto skákalo dolů, střídavě škrtalo o zdi. Rodeo šílence, co musel prosvištět za každou cenu. Martina jen zírala. Střípek rozumu načisto ochraptěl. Dokázala se přitisknout k trubce zábradlí a nic víc. Jauvajs!

Překulila se přes tyč a skrčila pod zídkou. Ucho páliło jako blázen, jako by jí ho málem cosi uškublo. Kočka tu už zase byla, zvedla hlavu a smála se. Magořím, usoudila Martina a vtom ji zasypal rachot plný popela. Šílenec zmizel dřív, než se vyhrabala z odpadků. Škrábalo to až za krkem, bude muset okamžitě do koupelny. A na ucho obklad, pálí šíleně. Jako od dědy za starých časů. Něco nahmátla a vrátila se do reality. Propánajána, kdo vyhazuje... Mirkova igelitka, opravdu!

Bylo to evidentní, přesto nemohla uvěřit, že Lucka provedla. Možná ji Mirek přece jenom zapomněl někde na chodbě nebo když se tu v noci vykecávali. Možná někoho naštváli a tohle byla pomstička. Kdyby ta čiča nic neřekla... martina se ohlédla. Už viděla jen špičku ocásku ve škvíře vrat. Takže zpátky k rozumným věcem: Martina očistila, co šlo, postavila tři popelnice a konečně vešla do baráku. Příšerná středa! Víc pitomců už snad dneska nepotká.

Horká voda po krk, studený zábal nohy, ticho kolem a pár dozvuků světa. Připustila si vodu. Jééé, vana! Martina by vydržela odpočívát hodiny a hodiny, až by se její kůže kompletně rozblemcala a zbyl tu jen příjemně modrošedý zombík. Slastně šťastnej ve slizu, bez blbých myšlenek. Vakuum v mozku se drželo i při drbání vany. Sotva ale Martina zamkla a vykročila k bytu, zastavilo ji hudrání. Jasně zaslechla jméno Horákové. Je někdo v jejím bytě? Příbuzní? Položila si ručník s věcmi na práh a nakoukla do chodby. Devítka byla otevřená, pronikalo z ní světlo. Šikmý paprsek, ve kterém tančil prach, zval jako znamení. Přitáhla župan k tělu a kradla se blíž. Vypadala jako cvok, příšerně a nevkusně zvědavá, ale táhlo jí tam i černé svědomí.

Ticho. Je tu vůbec někdo? Copak zmizeli? Vstoupila do světla. Panebože! Na zdi vpravo, v oválu záře, visel kříž s Kristem. Krev na čele už zaschla, ale pootevřené oči se ptaly. Martina zadržela dech. Zato Kristovi se chvěla vystouplá žebra a mohl každou chvíli vykřiknout. To kvůli mně? Na mě? Vadím ti? Udělala jsem tak strašnou věc?! Mlčel, jenom se díval. Byl v tom i soucit a slzy, které Martinu začaly dusit.

"Co tady děláte!"

Uskočila jak šlehnutá. Vyděšeně mžourala proti světlu, oslepená vyhaslou září. Ta osoba spustila proud řeči, usmířená výrazem Martiny tváře. Přistoupila blíž a teprve tak Martina poznala paní Pavlíkovou z přízemí. Když se pohnula, na okamžik vrátila

kříži svatozář. Byl to všechno pouhý optický klam, paprsek odražený zrcadlem. Najednou byla bezútěšně chudá.

Stáňa přišla pro vajíčko a zůstala na kafe. Martina se jí svěřila, měla už nervy na hadry. Jen zašlapat do rohožky! Zabrzdila až ke konci, protože Stáňa poslouchala jen ze zdvořilosti. Víc ji zajímala devítka. Velikost kuchyně, nábytek a co Pavlíková říkala o uvolnění. Martině bylo jasné, že ji považuje za užvaněnou husu, která nejspíš čte moc strašidelných knížek. Připomnělo jí to Lucii. Divný příměr, vždyť ta se přece tehdy klepala hrůzou?!

Proč ona, Martina, zůstala pokaždé tak chladná? Hm, asi že by nemohla tak správně srdceryvně reagovat, radši se ovládá. Stáně se krucifixem ani růžencem nepochlubila. Ostatně, paní Pavlíková jí přece oboje strčila tajně, že o tom musí mlčet. Všechno tady si odvezou lidi z úřadu. Jako vždycky, když umře někdo sám. Ony jenom společně vybraly šaty do rakve, přidaly paní Horákové malou bibli a velký perličkový růženec.

"Asi to havrani ukradnou, ale možná zrovínka ona bude mít štěstí. Víc pro ni udělat nemůžeme. Snad ještě zaplatit mši, ale já žádný pámbíčkáře nemám ráda."

Martina přikývla, jejich tak doma mluvili všichni. O tomhle se Stáňou a nikým dalším nemohla mluvit ani náhodou. Lucii večer ukázala Mirkovy věci a pověděla o šílenci, který porazil popelnice. Zmínila se o podezření, že skripta někdo vyhodil schválně.

"Asi jo. Myslím, že si tu tašku položil u schodů a potom letěli na tramvaj," zavzpomínala Lucie a kroutila hlavou, jací že ti lidé ale dovedou být zlí. Víc o Mirkovi nemluvily, ostatně Lucinu ráno čekala dvanáctka, takže musely rychle zalehnout. Lucka potřebuje na spaní absolutní klid, neusnula by bez tmy a ticha, takže Martina nemohla ani číst v kuchyni. Prý už ten pocit, že je někdo v jejím bytě vzhůru... No co, stejně je Martina unavená! Pod polštářem nahmatala kříž a pohládila Krista po tváři. Kdyby mohla všechno vrátit...

"Ty hajzle, Vytahoval ses na kámoše!"

Tma, údery ze všech stran. Vztek a strach, obrana skoro zbytečná. Už ho měli na zemi, kopali do ledvin. To ne! Vždyť ho to může zmrzačit! Výkřik a úprk.

"Zdeňku! Můžeš vstát? Už jsou pryč!"

Tohle bylo jiné, než paní Horáková ...A to ještě předtím. Martina cítila jen málo, současně sledovala dění jako film, poznala Zdeňka i Milana, který přiběhl a sklonil se nad ním. Viděla uličku mezi domy a věděla, že tenhle otřískaný roh kdykoliv bez problémů najde.

Tentokrát se Martina nepotila strachy, spíš si oddechla, že ti čtyři utekli, když vykřikla. Mohlo to dopadnout hůř, Zdeněk odešel po vlastních. Krev na tváři vypadala děsně, ale bylo to jen obočí. Zároveň Martina pochopila, co musí udělat. Ptát se a ověřit, že u toho byla.

Dál spala klidně, nevyrušená ani Lucčiným vstáváním. Před noční si sklidila pohovku a dvacetimetrový kříž schovala za sloupek prádla ve skříni. Růženec strčila do kabelky k dokladům. Možná je to hloupost, ale cítila se s ním líp.

Před sedmou přiběhla Lucka domů, rozzářená jak lampička. Volal Mirek a prý má ohromnou radost z knížek! Byla z toho jako v tranzu, vybalovala chlebičky a přemýšlela, jestli nemá běžet pro víno. Martina se vymluvila a vypadla dřív, že si dá ve městě nějakou baštu. Měla by asi vyhledat Janu, ale ještě se na dlouhé chození necítila. Bylo jí jasné, že radši naběhne do práce o hodinku, dvě dřív. Vlastně byla ráda, že v bytě bude rande, ať si Lucka užije.

Propánajána, vždyť dělá, jako by je dělila celá generace! Úplně slyšela Marjino hudraní. Vždyť jsou s Luckou stejně staré. To udělal ten začátek, určitě. Když Růženka zjistila, že posila z venkova přijela se zlomeným srdéčkem a Prahu nezná, domluvila rychle její stěhování z Jižního města sem. Jako by v tu ránu všichni slyšeli, že mají Lucii pomáhat, okamžitě navázala přátelství snad s každým. I nebožka Horáková ji s sebou několikrát vzala do divadla na volňásky. Se Stáňou a Jarmilou prolezla obchoďáky a u všech kolegyň už byla na návštěvě. Lucka je takový naše světýlko, prohlásila rázně Růženka. Nómen ómen a bylo to.

Martina si občas lámala hlavu, proč. Ona byla už předtím za pilíř oddělení, kdykoliv zaskočila, utáhla každou desítku i dvanáctku bez řečí. Přitom taky dojížděla k rodičům a určitě je měla stejně ráda, ale Lucce i dlouhé volno vycházelo častěji. Asi, že Martinu víc využijou, že je svou delší službou mnohem zkušenější? Blbost.

"Hele, Marti, neříkala ti Lucka nic? Myslím o oddělení, o Petrovi a tak," nadhodila večer Marja. Kluk si prý celé odpoledne stěžoval, ale ani doktor na něm nic nenašel. Po Luciině odchodu tiše plakal. Marje nic neřekl, nechala ho být. Taky proto, že přijde Martina a třeba si popovídá s ní. Možná taky Petrovi něco došlo a sedla na něj depka ze života. U astmatika z Jedličkárny a v pubertě navrch se není čemu divit. Ten má přece nárok na depku přímo suprovou.

"A co ty? Kdy tys měla naposledy pořádný rande?"

To je celá Marja. Odskočí od práce k soukromí a vyhrábne z člověka přesně to, co by ututlal. Martina zavrtěla hlavou. Mateřské Marje sice o sobě vyprávěla dost, přiznala i závodění před úrazem, ale... Všichni kluci se hned ženou do postele a o to fiasko Martina vážně nestojí. Snad jednou. Třeba kápne na člověka, před kterým se nebude bát ani stydět.

"Vždyť s tou partou mediků ses přes Janu seznámila dřív, ne? Byla to, pokud vím, spíš tvoje kamarádka. Hele, Marti, jsou ještě jiný věci, než klinika a chození po Praze. Normální život, chápeš?"

Martina přikývla. Vyslechla promluvu do duše a byla za ni vděčná. Sálala totiž zájmem a upřímnou starostí. Rozhodla se, že zajde do antikvariátu a Marju potěší. Jestli tu knížku neprodali, dá Marje další ex libris do sbírky. Tehdy nemohla, měla před výplatou.

Daly společně sérii zábalů čtyřletému klukovi na akuťáku. Se čtyřicítkou byl konec, ale víc, než nemocnici, potřeboval mámu. Už před rokem Martinu napadlo, že jsou jak správárna bot. Každý sem strčí děcko do opravy. Kdejaká matka docela vážně doktorům líčí, že antibiotika po čtyřech hodinách dávat nezvládne, jak se už nervově

hroutí z kašle, jenže kapky malá prostě nevezme... Nadělali si děti pro parádu nebo co?!

Martina poslala Marju domů dřív. Petr na sedmičce spal, horečky se usadily kolem sedmatřiceti. Uklidila vyšetřovnu, zapnula sterilizátor, zkontrolovala papíry a žádanky na moč.

"Sestřičko..."

Petr ťukal na skleněnou přepážku. Zašla za ním. Byl v pořádku, přesto si stěžoval. Nabídla mu kyslík a pohladila ho po čele. Měl trochu mazlavé krupičky potu, ale jinak opravdu nic. A že umívá parádní záchvaty! Možná mu bylo samotnému úzko.

"Chceš napít? Hm, čaj už bude hnusnej, ale udělám šťávu z kompotu, chceš?"

Přikývl a kyslík mu konečně zabral. Uklidnil se, mohla jít na pľlnoční antibiotika. Tu chvílku vydrží... Nevydržel.

Věděla to už u dveří. Dotkla se jeho ramene, potom zatřásla, vyděšeně převrátila ztuhlé tělo na záda. Srovnala podpěru, odhodila polštář, hledala tep. Pootevřená ústa zachrčela a Martině hrkly slzy do očí. Pozdě, na všechno pozdě! Jen zatlačit oči. Otevřela okno a šla zavolat doktora Malíka.

Prohlédl Petra, vyplnil úmrtřák, zdvořilostně se poptal, jestli je všechno v pořádku a prchal na kojence. Teď musela Martina Petra umýt, samozřejmě v koupelně. Chudáček ztuhnul se skrčenýma nohama, na velkou bednu se dobře vejde. Měli tu tak málo místa! Ráno ho Běďa přenese na vozík a odveze. Nejdřív vyházela prádlo, co bude muset do konce šichty napytlovat.

Stáhla povlak z Petrovy deky a rozložila na umakart. Zbývá přenést tělo. To bude fuška, naštěstí je stočený do klubíčka. Naštěstí? Zamrazilo ji. Petřík umřel sám jako opuštěné štěně a ona si to chce pochvalovat?!

Martina nejdřív prošla pokoje, všude klid. Otevřela všechny dveře na cestě a vzala hubené Petrovo tělo do náruče. Čekala větší tíhu, ale byl jako pírko. Přesto zavravorala, jak jeho ztuhlé prsty zajely do výstřihu. Opřela se o zeď a snažila ovládnout. Srdce bušilo, každý úder odečtený studenou kůží mrtvé ruky. Zahákla se

jí o podprsenku. Jak Martina prudce oddechovala, přesunuly se konečky prstů až pod ňadro.

"Tohle mi, Petře, nedělej! Prosím..."

Bála se na něj podívat, pomaličku se sunula podél zdi.

"Přece nechceš, abych tě upustila anebo táhla po zemi?! Nech mě udělat aspoň tohle! Zasloužíš si to, důstojnost a to všechno, chápeš? Prosím, prosím..."

Drmolila a napůl brečela. Konečně! Opatrně ho pokládala na povlak. Teprve v tomhle okamžiku mu povolily svěrače a vytekla moč. Stát se to na chodbě, asi by v tu chvíli udělala loužičku taky. Hystericky se zasmála a hned se plácla přes pusu.

"Promiň, Petře."

Zbavila se jeho prstů v podprsence a rozepla mu pyžamo. Aby nemyslela na chlad, čišící z těla, vzpomínala na to málo, co o mrtvém věděla. O mrtvém... Sakra, byl jsi tak chytrej kluk! I asistent Vodička s tebou přece dvakrát prohrál šachy. Je to nespravedlivý, tak najednou odejít! A je naprosto jedno, že zrovna mně.

Koupelna smrděla krezolem, ale ta divně studená podstata zápachu z piteven tu byla taky. Martina ji od zdravky nezapomněla. Nedala se zapomenout. Dokončila práci plná lítosti.

Chudák malý, víc, než chytrou hlavu opravdu neměl. I vlasy rostly různě hustě, stály na všechny strany. Ve smrti vystoupil velký nos a hranatá brada. Před očima voskovatěly. Než Petra domyla, měl i posmrtné skvrny. Alespoň, že mu ruce nějak srovnala. Prsty se podobaly pařátkům čím dál víc.

Přikryla ho prostěradlem. Napadla ji trochu bláznivá věc, omotat kolem prstů růženec a zapálit kousíček svíčky u hlavy. Je to šílené, ale udělala to a otevřela okno. Alespoň na chvíli, aby duše mohla ven. Ještě jednou zvedla cípek prostěradla a pohladila klidnou tvář.

Nebojoval, vzdal to. Nevěřil, že má nějaké zítřky, pochopila.

Jenže rázem věděla, že někdo jiný se rve, umíněně a marně! Letěly k ní útržky hrůzy. Viset s prsty do krve, oka sítě zařízlé ke kostem... Poryvy studeného vichru tak

rychle berou sílu! Nádech, sebrat síly ... Chtěla vydržet, vyšvihnout se. Marně! A věděla, kdo jí to udělal.

Martině vyhrkly slzy. Vycouvala z koupelny a málem se svalila do hromady páchnoucího starého prádla. Tohle všechno byl záznam, jako by jí někdo pustil opakování zpráv. Další člověk umřel! Ona každému ublíží, je to v ní, v Martině. Trest za spojení s duchy. Konečně sebrala odvalu, vrátila setiše do koupelny, znovu odkryla tvář.

"Jestli jsem ti ublížila, Petře, odpusť, promiň! Jde to mimo mě, neovládám to!"

Neodpověděl. Vypadal náhle skoro děsivě s rozčepýřenými vlasy, které se nikdy nedaly učesat. Namočila hřeben a zkoušela to napravit. Na tohle zapůsobí snad jedině Celaskon. Lepí daleko víc, než tužidla.

Cestou k ošetřovně na druhém konci vysadila několik dětí čůrat. Byly teprve tři a zbytek práce začínal o páté. Mohla na Petrovi vyzkoušet cokoli. Rozčesávala opatrně, vitamín z ampule přikapávala po troškách. Ani s urovanou kšticí nebyl zrovna krasavec, ale ať jdou všichni k čertu!

Dokončila úklid pokoje, spočítala prádlo, v sesterně napsala hlášení a ještě prolezla papíry, jestli při úmrtí něco nezanedbala. Dobrý, holky ráno postel normálně zastelou, jenom pohřebáci udělají rozruch, ale asi Péťu vezmou v plachtě. Vzdychna a šla si udělat u kafe. Nepřítomně u něj listovala odbornými časopisy.

Vypadly z ruky, protože si vzpomněla: Stáňa umývá nádobí v hospodě na Pankráci! Chodí odtamtud po Nuseláku. Kvůli sebevrahům dali podél mostu nějaké záchranné sítě... Rázem se Martině všechno vrátilo zpátky. Seděla v křesle jako odsouzenec, dokud nebyl čas ke sběru moči. Škubala sebou při každém zvuku a modlila se, aby to všechno byla hnusná noční můra. Stáňa zase přijde, zaťuká na dveře, třeba pro mouku. Poklábosí, aby řeč nestála, pozve Lucku do města... Strašně na Lucku drží, i když je na ostatní hrozně nepříjemná a strohá.

Martina se horečně uklidňovala připomínkami všednosti. Přebíjela jimi žuchnutí, vracející se vizi hromádky šatů na asfaltu, divně nízkou, s krví u hlavy. Tak ji zploštil

pád... Zvláštní, Martina vždycky myslela, že krve bývá víc... Nene, nepředstavuj si, co není pravda! Nemůže, nesmí být!

Chudák, tak dlouho tu leží sama, na záda pravidelně dopadají těžké kapky. Kolem zabručely hlasy, znechucené, že se zas někdo třefoval do Botiče... Martina vyzvrátila kafe do záchoda a zoufale vymýšlela další práce, jen aby našla jakoukoliv jinou myšlenku. Nebo aspoň žádnou.

Než přišly holky na ranní, přece jen pozapomněla. Jenže neutekla. Právě šla v civilu kolem sesterny, když se Růženka vyděšeně otočila od telefonu:

"Stáňa Hamáková z kojenců skočila z Nuseláku."

Martina nemohla domů. Chodila ranní Prahou bez ohledu na kotník, dokud se vlekla. Jela osmnáctkou na točnu a zase zpátky. Umlátila čas do deváté, vbelhala se do antikvy pro knihu z majetku spisovatele Kláštereckého, potom ještě putovala dvaadvacátkou, ale víc nezvládla. Musela domů, Na Slupi. Nikdy nešla starým domem tak zničeně. Může to někdo zastavit? Jak? Jenom ne další seanci.

Před dveřmi Martině došlo: něco tu nehraje, nemá to logiku. Copak ji ale všechno musí mít?! Třeba jde o lidi, kteří mají něco společného. Byli někde tady, mluvili s ní, prokletou Martinou. No vidíš, chtělas logiku, tady ji máš! Proč je ale v pohodě Mirek a Milan? Lucie a... Okřikla se. Nemysli na ně, co když zase něco spustíš?!

Ani nevěděla, jak usnula. Nebylo to dobré spaní, drtilo ji a dusilo jako tuny hlíny. Probuzení Martinu vysvobodilo. Poslední týden se jí ve snech tisíckrát přetočil naruby a zase zpátky, neuvěřitelně proplétal a zase vracel na začátek. Byla zpocená jako myš a jizvy bolavě svědily. Sny jako za trest! Jak ji vlastně při seanci napadl děda? Měla ho nechat v klidu, za havárku přece nemohl. Jenom někteří duchové poletují mezi světy, ale děda si určitě užívá v nebi... Pomalu rozmazávala mast a masírovala stopy jednoho konce řijna. Jak veliká asi mívají andělé křídla?

Panebože! Vyskočila a letěla ke kabelce. Tady někde měla kalendář... Tak aspoň menstruační! Jo, to by ho musela poctivě vést! Kolikátýho je? Při směnách každý snadno ztrácí přehled o datu, takže i Martina spolehlivě vyjmenovala jen druhy

služeb, jak se mění po týdnech. Lucie měla kalendář zevniř skříně, ale vlézt tam, to neexistuje. Po ostudně dlouhé době se Martina přece jenom dopočítala. Vyvolala dědu den po pátém výročí! Je TOHLE příčinou?

Seděla, bezmyšlenkovitě masírovala jizvu na břicho, ale víc, než tohle hučení, z hlavy nevypadlo. Dvacátý šestý říjen! Zapomněla na něj už vloni, došlo jí to až doma, při povinné návštěvě hřbitova. Pět roků - a byla v tom zas.

Čelní náraz, vylítla ven, pomlátila se při pádu do rokle. Dědu s tetou dali rovnou do rakví. Zas viděla blikáčky ve tmě, vzdálené hlasy, hrabala se nahoru kvůli nim. Kvůli lékárnice, kvůli první pomoci, kterou uměla poskytnout. Byla přece v nejlepším soutěžním družstvu zdrávky.

Byla tak hloupá! Jako by mohla několika fáci něco vrátit! Styděla se znovu, když slyšela ozvěnu vlastních výkřiků z horeček a snů. Byla tu určitě vina, i když nemohla jasně říct, jaká. Protože přežila jediná z pěti v obou autech? Snad. K čemu to všechno bylo? Aby dneska zabíjela?! Vytáhla kříž s Kristem zpod polštáře. Tys věděl, že tady nemám co dělat, vid'?' Proto jsi skoro křičel! Nebudu tě trápit.

Najednou věděla, co dělat. Rychle setřela masť z jizev, převázala si nohu a oblékla černou sukni s rolákem. Spočítala peníze a čas do výplaty. I kdyby to stálo tisícovku, vyjde. Když obcházela kostely, odvaha ji opouštěla. Nikde nezahledla kněze a vlézt jakýchkoliv dveří nezvládala. Svědomí ji vyhánělo ven. Přešla Karlův most a na Malostranském náměstí v podloubí zahlédla dvě jeptišky. Všimly si jejího váhání a klidně vrátily pohled. Zastavily se, sotva pohnula pusou. Dokázala vykoktat prosbu o mši a vnutit jim peníze. Doporučily soucitně zpověď, ale zavrtěla hlavou. Vytáhla z kabelky ještě kříž.

"Tohle se nemá jen tak povalovat, třeba ho někdo potřebuje. Vždyť já nejsem ani pokřtěná. Nezlobte se."

Se skloněnou hlavou utekla. Bála se ohlédnout, že by se snad mohly smát, ukazovat prstem nebo ji volat zpátky. Udělala totiž něco, nad čím by děda s celou rodinou kroutili hlavami, ale strašně moc si oddechla. Jenom babička by rozuměla... Martina potřebovala mezi lidmi. Do davu, pozorovat hemžení, být zrnkem písku. Florenc byla jen jednou z možností. Když shora z lávky uviděla Lucku ve frontě, stáhla se

okamžitě zpátky. Přece sem nešla kvůli ní?! Podívala se na čas. Půl třetí. Tuhle dobrou jí něco jezdí domů, i když nic neříkala. Dostala volno, když ostatní nestíhají? To je fuk, mluvit s ní Martina nechtěla.

Kam teď? Pokračovala k dolním nástupištím. No né, nemajetná medička jede autobusem? Jana ji uslyšela a zamávala. Měla ještě čtvrt hodiny čas a byla za společnost ráda.

"Copa, že dneska opovrhuješ stopem?"

"Taková odvaha zas nejsem, nechci dopadnout jako... Ty asi nevíš o znásilněný Petře, že ne?"

Martina zavrtěla hlavou a hned se kousla do rtu. Takže Petra! Zнала každé Janino slovo dřív, než je kamarádka vyslovila. Navrch dostala informace o Zdeňkovi, že ho mohli umlátit k smrti. A Milan dneska nejede, chodí za Petrou do nemocnice.

"Je ti z toho taky blbě, co? Vypadáš děsně."

"Je mi zle celkově. Ani jsem nemohla po noční spát. Umřel mi kluk. Astmatik a prostě mu selhalo srdce, když byl jinak v pořádku. Hodně blbý, víš?"

"Potřebovala bys panáka. Škoda, že mám místenku, zůstala bych s tebou."

Martinu téměř vyděsila. Ještě Janě aby se něco stalo! Zavrtěla hlavou.

"Zvládnou to, jsem ráda, že jsme se viděly. Třeba někdy pokecáme víc."

"Jako tehdy, co? Měla bys zkusit vejšku! Já když vidím, co taky studuje za voly... Ale budou si na tebe vyskakovat, protože budou vejš, chápej! Začátkem roku je zase termín přihlášek, čekej, že ti to připomenu!"

Stará hra pokračovala a z Martiny spadl smutek jak suché listí. Jana vždycky uměla zvedat náladu. Bohatě tím vyrovnala rizika svého prozrazení, když půl roku bydlela u Martiny načerno. Dalo je dohromady jedno Martino bloumání bez cíle jako dneska. Janu tehdy nepustili dovnitř do podnájmu, že někdo zaplatil víc. Sviňárna! Choulila se v čekárně a nevěděla, co dál. Čas potvrdil, že se Martina rozhodla rychle a správně. A bylo fuk, že dneska Jana víc kamarádí s Luckou. To je vývoj. To je

Lucina. Když autobus vyjel, Martina zamávala a docela spokojeně popřemýšlela o kinu. Nene, radši neutrácet, na to už nemá. Naloží se do vany!

Návrat z koupelny Martinu vyděsil. Vždyť jistojistě zamkla? Hlasy uvnitř jí podlomily nohy. Lucie?! Copak nečekala na autobus?! Prvně ji fakt nenáviděla. Takhle zkazit den! Martina utáhla župan, protože uvnitř byl ještě Mirek. Nemohla zmizet, stejně slyšeli štrachání klíče. A byla přece napůl nahá. Přesto strnula. Zaslechla nadávání, že si nikdy nestele a vůbec leze Lucii na nervy. To už bylo moc. Nadechla se a vyrazila do boje.

"Když ti vadí moje postel, nemáš sem lézt. Normálně bych přece ještě spala po noční a ty si sem přivedeš chlapa! Jsi poněkud bezohledná, holčičko, nemyslíš?" Lucie vykulila oči, padla do křesla a rozeštkala se. Jenže Martina jí měla plné zuby.

"Ne, nemyslíš. Vidíš jenom sebe. Jenže na to ti kašlu. Oznámím vrchní, že chci slušnou spolubydlící."

"Jak můžeš takhle mluvit? My chtěli být spolu! Závidíš, že konečně někoho mám!"

Mirek ji hladil po vlasech a směrem k Martině zavrtěl hlavou. Beznadějněj případ! Martina ze skříně vytáhla oblečení a vracela se do koupelny. Mirek bezradně utěšoval ublíženou. Koukal jak podřezávané jehně, tak se ve dveřích ještě otočila:

"Na hysterky platí studená voda. V kuchyni je vodovod - a na záchodě splachovadlo!"

Spokojeně zabouchla a poslouchala propuknuvší řev. Nikdy nebyla tak hnusná, ale blažilo to. Rozčilená Lucka bez zábran, konečně ukázala pravou kůži. Rajská hudba!

Martina si vyfénovala vlasy, tentokrát do slavnostna. Vzala sem i šminkovou taštičku, pečlivě si dala záležet na Martině skorokrásné. Zatím jí pro většinu roku stačilo vědomí, že s trochou snahy může být hezká nebo skoro krásná jako za Janina dávného drilu. Ted' ať si Mireček sedne na zadek! A všichni!

Martina přece jen půjde do kina, nebude nikomu dělat garde. Sice by těm dvěma mohlo dojít, že překázejí, ale jedna vzpoura Martině stačila. Nehodlala se s nimi

jakkoliv špinit. Konečně mohla vpochodovat zpátky s velkou parádou. Už ani nekulhala, stáhla si nohu jen pro všechny případy. Lucie maličko odfrkla. Zalila hnusnou spolubydlící nejvyšším možným stupněm opovržení. Pláč jí nijak neublížil, ani nos jí nezčervenal. Jak to ty hysterky dělají, Bůh sud'. Mají nějaké pohotovostní nádržky krokodýlých slz?

"Ty někam jdeš?"

"Jistě. Myslelas, že tady o volnu čučím z okna?"

"Parádíš se jak venkovská buchta!"

Martina nic.

"Ty někoho máš! Jdeš randit?!"

Pokrčila rameny. Jenže Lucinka zavětrila, až se jí tmavé brvy na kukadlech natáhly.

"Z Malíka si utahovali, že má rande! Že je tajnosnubnej a nechce o ní mluvit! To jsi ty, naháníš doktora, co? Mě bylo podezřelý, že se tě dneska zastával!"

Povětrí ženského kolektivu viditelně nasměrovalo Luciiny úvahy. Martina se bavila, i když střípeček úzkosti bodl. Musel se jí zastat zrovna tenhle frajírek? Co tak šílenýho asi provedla?! Zvorala něco ve službě? V duchu projížděla všechny pokoje, hlášení, odběry. Jakoby nic při tom strkala mlčky svoje lůžkoviny do peřináku. Lucina měla zvláštní radar. Vítězně se podívala na Mirka v druhém křesle. Váhání jí totiž řeklo bůhví co.

"Představ si, že omotala mrtvolu korálema! Nechala ji ztuhnout, nešlo to dolů! Staniční říkala, že takhle blbne jenom fanatic!"

Martina málem skočila po jejím hubeném krku. I kvůli vlastní blbosti. Jak mohla zapomenout? Svíčku odnesla, když zavírala okno, ale na růženec už nevzdechla. Zrudla a zbledla, ale tohle byla bitva, kterou nesměla prohrát.

"Jsi ještě hloupoučká, Lucinko."

Soucitný, takřka rodičovský přístup tu káču zase rozběsnil. Už neječela. Předkloněná se vztyčenou hlavou připomínala kobru, útočící z křesla. Syčela tiše, každé slovo vpalovala mrazem do živého vědomí.

"Nevíš, s čím si hraješ! Ne-bu-deš mi překážet. Stačí, abych jen trochu chtěla, představila si - a je po tobě! Vychutnám si tě! Tebe nejvíc, mrcho!"

"Shodíš mě jako Stáňu? Zmáčkneš srdce? Podrazíš nohy nebo pošleš auto? Seženeš úchyla nebo ožraly? Pospěš si! Budou Dušičky, tvoji mrtví se přijdou podívat. Nechalas jich za sebou slušnou řádku! Vědí, komu děkovat, všichni. I Vašek."

Co vlastně žvanila? Kde vzala to jméno?! Zaplat'pánbu zapůsobilo, Lucie znejistěla. Mirek popadl dech a zkusil zasáhnout.

"Holky, neblbněte, vždyť se nic nestalo! Máte jenom pocuchaný nervy."

Martina se vzpamatovala a přikývla. Vzala kabát, kabelku, klíče a vypařila se.

"Počkej, půjdu taky."

Dohnal ji na chodbě. Trouba, nic nepochopil! Martina sama ještě byla paf, ale jeho ani kohokoliv dalšího na svědomí mít nechtěla.

"Vrať se tam. Polituj ji, vyspi se s ní, prostě si to vyžehli. Ona totiž skutečně zabíjí! Kvůli tý seanci, víš? Asi ten první duch nebo co."

"No, nějak divně mluvila ze spaní... Někomu říkala, že se stejně pustí. Smála se, že mi z ní bylo blbě."

"To byla Stáňa, mezi druhou a třetí v noci. Já to tak trochu viděla. Držela se, chudák, nad Botičem. Několik minut. Promiň, nechci o tom mluvit."

"Neblni... Vždyť jsi sloužila?!"

Pořád si nemohl srovnat v hlavě, že něco tak nesmyslného prožívá. Najednou jako když Martinu odemkne, nemohla v tom zůstat sama. Zatáhla ho za roh, začala šeptat. Musela ho přesvědčit. A hlavně varovat!

"Petru znásilnili v jednu hodinu. Chlap s tetováním na krku a linkou na víčkách. Zdeňka zmlátili v uličce u baráku s dírou v omítce. Vypadá jako... mapa Skandinávie. Ano, bez Finska. Teklo mu z obočí krve jak z vola. Zjisti si, že mluvím pravdu a

vědecky dokaž, jak je to možný! Ale nejdřív mazej zpátky a namluv Lucii, že jsi mi vynadal. Padej!"

Vrtěl hlavou a couval k bytu. Potlačila chuť zadupat, třeba jako na zajíce. Veliký pan medik z pátýho járu a duchařina v praxi! Bylo jí ho líto. Ale je to na něm, ví dost, aby si dal pozor. A taky dost viděl.

Do kina nakonec nešla. Dopřála si ohromný pohár se zmrzlinou a pomalinku vychutnávala. Přehrávala si výstup s Lucií a byla šťastná, že tu hrůzu přece jenom nepůsobí ona. Není taková mrcha a potvora, aby do ní vlezl nějaký hnus. Možná bude další na řadě, ale přece je to mnohem lepší pozice. Oslavovala tudíž bez ohledu na smrt, kterou Lucina vymyslí. Jestli ovšem Mirek nezpůsobí, aby přišla na jiné myšlenky. Aťsi, lepší stanout čelem, než dostat kopanec do... Skoro nad vzpomínkou vyprskla smíchy. Modřiny na zadku by přece bolely znova! Težko tedy říct, co si může pomlácený člověk přát. Hrdé heslo dostalo dnešní prakticky zemitý význam. Vlastně je taky dost praštěná, když po těch všech příšernostech slaví! Proč ale ne? Úleva, klid, konec výčitek...

"Promiňte, je tady volno?"

Přikývla a teprve potom zírала, jak se do zorného pole sune fešácký doktor Malík v civilu. Málem polkla lžičku.

"Viděl jsem, jak se tváříte blaženě a taky mám tuhle zmrzlinu rád," přehlédl galantně pět sekund Martina dušení.

"Pardon. Já jen... Před hodinou mě obvinili, že jdete na rande a že se taky podezřele čančám."

Málem by si jednu vrazila. Ale co, stejně by TO mezi nimi nemohlo vyjít. Ušklíbl se, spilenecky mrknul a kupodivu si za chvilku docela příjemně povídali. Pro jistotu se vymluvila na nějakou pitomost a nechala se doprovodit jen k metru. Páni, ještě se zblbnout do doktora! Na klinice se to mezi holkama nijak nedoporučovalo. Přeložili by ji, okamžitě a ze zásady. Vždycky se snadněji zbaví sestry. Kruci, vlastně dala Lucii další zbraň. Znovu začínat jinde, s pokaňhanou pověstí... Ivana se dostala na kliniku přesně tak a dodneška vzpomíná, jak jí to dávaly kolegyňky sežrat.

Martina šla už na oddělení v půl deváté a zase poslala Marju s Táňou domů o hodinu dřív. Po pravdě jim řekla, že Lucie má na bytě kluka. Holky chápavě přikyvovaly, dokonce ani nešpitly o tom, že by měla průser s růžencem. Ostatně ani Malík na to nevzpomněl. Zítra v sobotu ať prý tedy přijde až na sedmou, ať se to trochu vyrovná. V sobotu se přece každá chvilka volna hodí...

Noc byla klidná, Martina udělala půlku všech přidělených úklidů. Dala si záležet, obkládačky na vyšetřovně měly lesk jako blesk. Ještě nebyla půlnoc a pyšně prohlížela dokonané dílo. Co by ještě tak... Měla strach. Věděla o něm celou dobu, ale stírala ho s každou šmouhou. Měla strach i z toho, že se strachem zblázní, protože odněkud přijde útok. Jenom ne na klinice!

Ve výlevce chrochtlo. Vždyť vodu pouštěla před hodinou? Odtok určitě nebyl ucpaný. Martina škubla hlavou. Cinknutí kovu varovalo, navíc odněkud chytla facku. Druhou málem vzala o zeď, hmátla po lehátku. Ujelo a Martina dopadla na zem. Nechápatě civěla na dobrou desítku prastarých injekčních jehel. Zabodly se do lina kolem jako kopí! Tři ji škrábly přes vestu, co si právě natáhla. Cákance kalu přílišně páchly. Všechn ten hnus vystřelil z odtoku jako raketa. Čekal v něm dost dlouho, poznala dvě tlusté infúzní jehly snad z osmdesátých let. Měly místo špiček háky jako na velrybu.

Panebože, tímhle dostat do ksichtu...! Hned věděla, kdo si na ni vzpomněl. Panebože, začalo to. Pomalu se sunula pryč, opatrně klouzala vsedě ke dveřím, oči přilepené k jehlám, jejichž konce nepřestávaly kmitat.

Zadrnčely plechy. Martina pozorovala vibrace všech čtyř pojízdných stolků i obou prosklených skříní na léky. Už ty ty plecháreny vyjedou ze míst! Vyskočila, proběhla dveřmi, zabouchla. Sotva popadala dech. Podle rachotu právě zastavila let nejmíň dvou bubínků s tampóny. Do masívního dřeva za jejími zaklovaly jehly. Ma je vytahat a zahodit? Kam? Co když zase vylítnou?

Málem přeslechla slabounký skřípot. Prokrista, bomby na chodbě! Rozklepávají se navzdory zazděným železným obojkům. Co chtějí? Taky lítat?! Vždyť jedna má přes dvacet kilo! Zase vrzla nějaká plechárena. Zezadu do dveří rozčileně najížděly stolky,

vepředu se posunula velká zamykací plechová skříň. Chce zatarasit chodbu! Kyslík pod homolovitými kryty bomb začal syčet. Bohatě by stačila rána do hlavy jedinou tou železnou čepicí...

Martina se odrazila. Tak rychlá nebyla ani při slalomu! Bokem narazila do skříně, až zajela na místo. Tu máš, potvoro! Je v tobě jen lehký materiál! Už byla na chodbě u pokojů. Odechla si, protože děti spaly. Nic z pekelného rachotu je nezajímalo. Měla by je zkontrolovat, ale bála se. Tý děvce jsou děcka ukradený! Kam teď? Na sesternu ne, visí tam tabule snad se stem tlustých napínáků. Kuchyň? Talíře, příbory, nože. Výtah? Spadne nebo se zablokuje.

Sakra! Pojízdne křeslo na ni jede! Ze druhé strany se snaživě rozkývaly oba infúzní stojany. Martina těsně před srážkou vpadla do dveří. Jasně, záchod! Vlítla až do komůrky a pečlivě se zamkla. Bengál slyšela až vzadu. Dětičky, myšičky, prosím, vydržte spát!

Ticho. Báječné ticho, skvělá úleva. Martina dokořán otevřela úzké okno. Venku svět o ničem neví, noc krásně voní... Rána do zad ji skoro vyhodila. Jau, rameno! Zuřivě kopala nohama ve vzduchu, i když neměla co zasáhnout. Kroutilo to levačku, aby rameno prolezlo ven a surově dloubalo mezi klouby na hřbetu pravé ruky, aby ochromenými prsty pustila křídlo okna. Tak typická holčičí taktika! Martina byla skoro na konci sil, ale boj nevzdala. Přece se ti nemůže všechno povést! Co z toho budeš mít, mrcho?!

"Pěkněj byt. A pomstu každému, co mě štvě."

Martině se po puse rozlilo nasládlo před zvracením. Sesunula se na zem a s nejmenší možnou námahou zvracela do mísy. Jednou, dvakrát... Počtvrté už plivala šťávy hořké žlučí. Teprve takhle zničená pochopila, že už útok pominul. Skončil momentem, kdy zaslechla rozesmátý Luciin hlásek. Nemluvila na Martinu, spíš jako by se sem náhodou donesl kus rozhovoru z dálky. Chlubila ses Mirkovi? Máš teda s čím... Čert tě vem, káčo!

Po hodně dlouhé době zase poznala, jak se člověku chodí, když má kudrnaté nohy. Martina se plazila oddělením zpátky k ošetřovně a chápala pocity rosolu během přemísťování. Tekutiny jsou na tom líp. Když se to tak vezme, pomsta se Lucii přece

jen zdařila: nejjednodušší byl úklid křesla a stojanů. Do pokojů jenom nahlédla, nemusela nikoho vysadit čůrat. Andílci zlatí, spali a do hnusáren se nepřipletli!

Vzbouřené bomby taky pochopitelně nenapadlo, aby se znovu zašroubovaly. Martina se musela zapřít o stěnu, ale ruce ji docela poslouchaly. Ještě že se obrovitý francouzský klíč neutrhnul, tím chytit ránu, taktéž měla vystaráno.

Do hrůz vyšetřovny se Martině opravdu nechtělo. Jako první vytahala lítací jehly ze dveří. Měly dost velký rozptyl, dírky nebyly moc nápadné. Ale ten zbytek! Cákance kalu dorazily až na vysoký strop. Lítost a vztek ze zmarněné práce znovu rozhoupaly žaludek.

Nakonec Martině pomohla drsná ironie. Otevřela si a po pěti minutách ucucávala ledový iontový infúzní roztok. No a aby sem pořád nelítala k lednici, rovnala, otírala a sbírala mezitím všechn ten nepředstavitelný binec. Slušně si zasyčela při dezinfekci škrábanců. Vydrbala je kartáčkem do krve a přelila kde čím. Zhnisané rány, to by teprv bylo maso! Tvář na dotek bolela. Odkud přišla rána? Od pánaboha? Snad z toho nebude modrej mejkap. Zatím.

Ve tři ráno se Martina propotácela pokoji, svezla na sesterně do křesla a upadla do polospánku. Probral ji až rachot výtahu s další směnou. Naštěstí byla sobota, neměla žádnou ranní povinnost. Holky velkomyslně přehlédly, že teprve píše hlášení. Vděčně jim nabídla pomoc při stlaní, ale vypadala příliš bídne.

"Prosim tě, neblbni, nejsi robot! Mazej domů, ještě máš jednu noční!"

Kdyby Marja tušila, jak nerada jde Martina pryč! Musí zpátky do krvavýho baráku. Co čeká tam? Bohatě stačilo, když před budovou kliniky, dole před výtahem, uviděla špinavý asfalt, kam měla žuchnout. Hned zase přemáhala zvracení. Povzbudivá myšlenka, že by po dopadu nevypadala tolik placatě jako Stáňa, nějak nezabrala.

Cestou kolem Apolináře opět Martina logicky usoudila, že nemá šanci uniknout. Vždycky ji to Luciino svinstvo najde. Bylo to šílené, ale nemohla nikomu dalšímu slovíčkem naznačit, co se děje. Mirek přece viděl hodně, ale koukal na ni jako na pitomce. Kdo by tedy uvěřil? Kdo by mohl pomoci a přitom sám nespádl do průšvihů?

Paní Horáková tomu určitě rozuměla a jakdopadla... Nezbyvá, než se nadechnout a otevřít dveře.

Už jenom za ten strach tě nenávidím, potvoro! Tohle je opravdovej život, tady se neobjeví Lorenzo Lamas ani jiný rytíř s kouzelným mečem!

Nikdo?! Lucka stačila vypadnout i s galánem. Její válenda skoro žalovala opuštěností. Tu si uklidila, ale pokud by Martina potřebovala rychle udělat kafe, neměla do čeho. Lucie s velkorysostí sobě vlastní zanechala v kuchyni bordel jako v tanku. Samozřejmě používá výhradně Martinino nádobí a porcelán, protože se jí líbí. Také spotřebovala její sušenky, salám a vajíčka, aniž by si dělala vrásky. Asi se už cítila svrchovanou majitelkou všeho. To bude radosti! Martina umyla nádobí, aby měla, kde si vyčistit zuby. Utahaně zalehla v prádle jen tak, pod "návštěvový" spacák. Nejvyšší čas, veškeré síly právě došly.

Probudilo ji horko na rameni. Lucka?! Ne. Někdo položil dlaň a sunul po paži dolů, objel strupy a odhrnul spacák. Martina tuhla a bála se otevřít oči. Ať je to sen! Nebyl. Po jizvě přejely rty. Už nemohla mlčet. Otočila hlavu a zírala do tváře, kterou opravdu nečekala.

"Mirku! Co tu, sakra, děláš?! Koukej vypadnout!"

"Tak tohle schováváš? Nejsou tak hrozný, viděl jsem horší... Úraz? "

"Autonehoda... Cco tu děláš?"

"Opakuješ se... Tohle byla slezina?... Kyčel... "

Ruka jí sebejistě proměřila ňadra, objevila jizvu na břicho a neomylně vypátrala i třetí na kyčli. Martina šokovaně lapala po dechu, chvíli neschopná pohybu. Opakuje si Mirek anatomii nebo úrazovku?! Prudce jeho dotěrnou tlapu odstrčila. Smál se jí do očí, vědomý převahy vazouna. Přepal by ji kdykoliv i bez toho svého kopacího boxu.

"Nech toho! Nebo si tenhle fór vymyslela Lucie?"

Uraženě odsedl do křesla.

"Přestaň ji mezi nás cpát! Jana sem přece vodila partu, aby seznámila právě nás. Sama víš, jaká Lucie byla. Kráva jako za trest, neschopná i v posteli!"

"Byla?!"

"Přemluvil jsem ji, ať jede domů. Zamykal jsem a zapomněl vrátit klíče, to je všechno."

Znělo to divně, ale Martinu ze všeho nejvíc zajímalo, jak se honem dostat k oblečení a do koupelny. Děsil ji oprsklostí a čímsi navíc, co z něj čišelo. Musela zvrátit nevýhodu, musela se přesunout do lepší polohy a schovat. Aspoň do šatů. Mrkla na budík. Čtyři odpoledne! Čas na obědovečeři a krátkou procházku starými uličkami, které milovala i v mlze. Vypadne ven, i kdyby se měla městem plazit po bříše! Rychle kolem sebe omotala rozepnutý spacák a sunula se válečkou kolem Mirka. Se zájmem ji pozoroval a královsky se bavil.

"Nebud' jak malá. Udělám kafe."

Líně vstal a protáhl se kolem ní tak těsně, že přešel džíny po hřbetu Martininy ruky. Ucukla a zaklonila se. Vzal hlavu do dlaní a přitiskl rty na její. Jen to. Ale už mohla ke skříni. Zoufalství v ní ztěžkovalo jako deka, ocitla se ve hře kočky s myší. Mirek ji hravě kdykoliv přepere, vezme si, co chce a bůhvíco horšího ještě vymyslí! Co zkusit koupelnu? Odplížit se pryč...

"Nikam nechod', nic nezkoušej!"

Copak čte myšlenky? Hajzl! Martina nenáviděla jakoukoliv novou bezmoc, měla jí hned plné zuby. Rychle se oblékla za dveřmi skříně, rudá vztekem, že tohle musí trpět. Existuje proti tomu obrana bez ostudy? Bez přetřásání po celé klinice, bez Luciina soptění?! Těžko, obětí je vždycky holka! Ten hajzl ví dobře, že Martina nebude vyvádět.

Zatím naservíroval smrtáky, pamatoval si, který hrnek je Martinin. Skoro dokonalá hospodyňka. Potom zkoumal zblízka její tvář, neopomněl jí zvednout prstem bradu. Měla chuť plivnout a zároveň ho nesměla provokovat. Hodnotil ji jako věc.

"Nebyly to jenom šminky. Konečně vím, o čem Jana mluvila. Tebe mi fakt budou závidět..."

Uhnula.

"Půjdu do města jako vždycky. Ty si dělej, co chceš."

"Opravdu můžu? Tolik zase nespěchám... Dáme si kafe a půjdu s tebou. Nenechám tě přece samotnou, je tam hnusně. A taky bys neměla namáhat kotník!"

Nějak to přežije, od sedmi slouží, zítra ráno se uvidí, naplánovala si Martina. Když vstala, chytl ji Mirek za paži.

"Běž se namalovat, jsi bleďá. Chci vedle sebe krásnou holku. Jo, na toho druhýho zapomeň."

Vykulila oči, než si uvědomila, že myslí Luciiny výmysly s Malíkem. Připadal si divně. Napůl jako otrok, napůl jako robot. Musela s Mirkem do bistra na večeři, nutil ji do jídla jako malou. Pro okolí byli jasný pár, Martina zachytila několik pohledů. Kdyby věděli... Mirek byl vůbec nějaký divný. Dodneška byl sice sebevědomý, to ano, ale mnohem normálněji. Nechoval se jako pán světa a určitě nikomu nevnucoval, že to vděčně uzná. Co se s ním stalo?!

"Ptáš se správně. Jo, vím přesně, na co myslíš. Například doufáš, že mi zejtra utečeš. Nemusíš nikam prchat, nastěhuju se až tak za týden. Dám ti čas, nejsem pes. Záleží mi na tobě, chápeš?"

Tohle mu věřit? Prostě přijde a ona má skákat na písknutí?! Ani náhodou!! Kdyby aspoň pustil tu ruku, cítila by se míň věžňovitě. NASTĚHUJE SE?! Zrovna vcházeli do metra. Odskočila od něj a skoro vyjekla:

"Kde je Lucie?!"

"Řekl jsem ti. Možná dojde na otázky. Víš, co potřebuješ vědět a hotovo! Když jsem ji opil, říkala mi moc zajímavý věci. Ta tě teda vůbec neměla ráda! Jak se těšila, že ti rozbodá obličej! Rozbije hlavu krytem na bombu, rozmáčkne těžkou skříní, vyhodí z okna... Líčila ty pomstičky, jednu za druhou, jako v tranzu."

Martina mlčela. Kdyby tušil, že šlo o přímý přenos...

"Abych nezapomněl, převzal jsem její nadání. Moc nekoukej, mám ho už taky vyzkoušený. Co je? Klídek, byla to moje stará věc, neznalas ho."

Zírala, ohromená dalším nebezpečím. JAK ho převzal?! Ušklíbnul se.

"Chápeš dobře, i když si to nepřiznáš. Hele, já vím, jak se snažíš každého opečovávat a chránit. Že sis radši natloukla sama, když se měl ten kluk skutálet ze schodů..."

Panebože, o čem to Mirek mluví?! O Karlíkovi? Lucina snad chtěla ublížit děcku?! Proč? Takových skřítečků už přece na klinice měli! Na chvílku přestala vnímat Mirkovu přednášku. Bože dobrý, ještě že kluka pustili domů! Co všechno se mohlo v noci stát...

"...mě jsi ale varovala včas, fakt by mi ta kráva zakroutila krkem. Nojo, jsi holt vzorná sestřička! Nic proti tomu, mně se docela líbíš i s ideálama. Taková ta svatost v tobě je, prověřená dějinama... Víš, co je zajímavý? Že o ní, o Lucii, doopravdy nemáš páru! Jen ti to dochází jako bych to říkal komukoliv. Aspoň vím, že mi nekoukáš přes rameno. Perfektní věc, tenhle talent na maléry ostatních! Nezbyde žádná stopa, hezky čistě na dálku odstraníš, koho potřebuješ. Lepší, než mafie, jsem fakt nadšenej!"

"Studuješ přece na doktora..."

"No a? Mám se zahrabat na obvodě? Teď se všechno mění!"

"Ale tvoje povolání... Opravdu jsi Lucinu... zabil?"

Právě došli na peron. Z tunelu foukalo, vlak se blížil. Martinu zdeptalo, co o sobě s pýchou odhalil. Mirek stoupl za čáru, teatrálně zvedl paže a křičel na celé kolo:

"Jsem pán smrti! Dostanu absolutně všechno, co budu chtít! Jasný?!"

Martina odvrátila oči. Styděla se za oba. Mirek byl jako v tranzu, nechal ji být. Poodstoupila až mezi sloupy, aby je lidi kolem nespojovali. Počkat, vždyť je všechny zná! Nesměle vykoptala:

"Paní Horáková?"

Ta žena bez ohlédnutí postoupila k čáře. S ní vykročili další, sedm nebo deset, možná víc. Horáková splynula s davem a Martina už nikoho dalšího nerozeznala. Vlak vyjel do světla. Vlna zástupu k Mirkovi... Vyděšeně zašeptala:

"Bože, ne...!"

Jeho vztyčené paže zmizely. Všichni mezi Martinou a brzdícím vlakem taky. Míhala se okna, na dlažbě ani kapka krve, kus oblečení, nic. Mirek zmizel, odfouknutý, beze stopy. Ani nevykřikl. Hlasy lidí okolo zněly Martině jako skrz stěnu. Roztřásl ji chlad.

"Viděli jste? Byl opilej nebo zfetovanej!"

"Zase zavřou stanici, přijedeme pozdě."

"Pojďte, nebo nás tu nechají ..."

Zmateně se otočila a nastoupila na opačný směr. Jediná ve vagóně. Leckoho asi zajímalo, co je naproti. Samozřejmě vstala, když sklopenýma očima zahlédla francouzské hole. Počkat, jede přece SAMA. Není to... Petr?! Hleděla užasle do jeho propadlé tváře. Opíral se jako dřív, dokázal s berlemi ujít pár metrů, byl soběstačný. Potěšilo ji, že mu vlasy dál drží tvar, ale nerozuměla těm berlím.

"Musíš je mít i tam?!"

Přikývl a podal Martině růženec. Je přece jeho? Zavrtěl hlavou.

"Potřebujete ho vy, pro štěstí. Většinu jste si totiž vybrala, když jste se vytahovala před tou... Dráždila jste ji jako bejka, sestřičko! My mohli přijít až teď, v předvečer, až po šestý večerní."

Cože? Předvečer? Martinu vyčerpala práce se složením Petrových slovíček do smysluplných celků. Propána, opravdu, vždyť je prvního! Předvečer Dušiček. Ono to tedy funguje, mrtví se opravdu vracejí. Ale ten zbytek?

"Naštvala mě, vybuchla jsem. Ale počkej, opravdu ty šílený věci vyvolala seance?"

Pokrčil rameny.

"Vlastně jo. Ona byla skvělým hnízdem pro to, co k vám tehdy vlezlo. Bylo v ní odjakživa hodně temnoty, já to vycítil. I když se jmenovala Lucie. Vlastně coby ne, Lucifer byl přece nejdřív anděl Světloňoš. Věřila byste, že si fakt kdysi vychutnala zmrzačení svého kluka? "

"Vaška? Opravdu nevím, jak jsem na jeho jméno přišla."

Petr se unaveně usmál. Stál moc dlouho. Onen svět není spravedlivý, když mu ponechal bolest a zkroucenou postavu! Znovu ho vybídla k sezení. Proč na ni kouká skoro soucitně?

"Kdyby nebyla už dříve tak zlá, o nic moc nešlo. Ale v ní to vyrostlo. Vás sice něco chránilo, ale kdybychom teď nepřišli, spadla ste do toho taky. Jenom my to mohli skončit, vymazat to nadání, aniž by pokračovalo. Nechtěli jsme, aby z vás by byla ještě horší zrůda než oni dva dohromady. Kvůli vám, víte? A pak by vás nejspíš sejmul, hm, zabil, někdo další. A už by se to nedalo zastavit. Nojo, vystupuju. Užijte si to. Za mě a ostatní."

"Tak teda díky. Chci se zeptat..."

Zase byla sama, vlak brzdil. Držela růženec a nevěděla, čím je. Měla nejvyšší čas mazat do služby, nejlépe přímo ke klinice. Martina tedy přestoupila na správný vlak a poté už zbývala "pouhá" čtvrt hodina rychlé chůze. Byla utahaná, ani jí ještě nedocházelo, co všechno zažila. Nechtěla na to myslet, soustředila se na jedinou důležitou věc: Stihnout svou poslední noční. Musela do práce, cokoliv dělat, nebýt sama a nepřemýšlet. Nohy Martinu šíleně bolely, čas utíkal. Kdyby ovšem přeběhla čtyřproudovku rovnou... Může si nadehnat čas mimo podchod, získá skoro pět minut. Nakročila a - vykřikla bolestí. Ucho! Jak to? Jak může být skoro urvané, když je pod čepicí?! Sáhla tam, žádná krev... Jako tehdy u popelnic. Co to, k čertu, zase znamená?!

"Pořád abych tě hlídal, holka jedna pitomá!"

"Dědo, jsi to ty?!"

"Vyvolala sis mě, ne?"

Měl sílu jak zaživa. Věděl o něm Petr? Mluvil přece o něčí nebo nějaké ochraně. Auvajs, auvajs, auvajsíčky, tohle si mohl odpustit, Martina už dávno vyrostla... Třela své ubohé ucho a zadoufala, že dědeček hodlá hlídkovat jenom dneska. Poslušně odcouvala ke schodišti podchodu a tiše si přeříkávala, jak je dědečkovi opravdu děsně vděčná za všechno šhubání uchem a jeho naprosto skvělé nápovědy. Slibovala, že

na něj bude pamatovat o každých Dušičkách s pořádnou kytkou, ale teď si už fakt docela poradí sama.

Známý sytý dědův smích přehlušil i lomoz šňůry aut na průtahu, puštěných semaforů z Pavláku. Martina slyšela, jak se rozléhá podchodem a doznívá ještě u brány kliniky. Obestřela ji hrůza. No nazdar, mít dědu věčně za zadkem, to je nelidský! Auauau, auvajs! Vždyť zas tolik neřekla?! Vždyť jenom pomyslela... Teprve teď Martina pochopila, co obnáší pořádný malér.